

lärt — att varje värdig och duglig ung man bör förbereda sig att verka som missionär. Missionsarbetet är en prästadömsplikt — en plikt som Herren förväntar sig av oss som har fått så mycket. Unga män, jag uppmanar er att förbereda er för att gå ut som missionärer. Håll er rena och obefläckade och värdiga att representera Herren. Bevara er hälsa och styrka. Studera skrifterna. Delta i seminariet och institutet där så är möjligt. Bekanta er med missionärernas handbok *Predika mitt evangelium*.

Ett ord till våra unga systrar: Även om ni inte har samma prästadömsansvar som de unga männen att verka som heltidsmissionärer, är ert bidrag som missionärer också mycket värdefullt och vi tar tacksamt emot ert tjänande.

Och nu vänder jag mig till er, våra mogna bröder och systrar: Vi behöver många, många fler äldre missionärspär. Vi tackar de trofasta par som nu verkar eller som har verkat som missionärer, för er tro och hängivenhet mot Jesu Kristi evangelium. Ni tjänar villigt och väl och uträttar mycket gott.

Jag uppmanar er som ännu inte befinner er i den tiden i livet att ni kan verka som ett äldre missionärspär att ni förbereder er nu för den dagen när ni och er maka kan göra det. När era omständigheter medger det, när ni pensioneras och om er hälsa tillåter det, stå till förfogande att lämna hemmet och verka som heltidsmissionärer. Det är inte ofta i livet som ni kan åtnjuta den ljuva anden och tillfredsställelsen som kommer av att tillsammans tjäna i Mästarens verk på heltid.

Nu, mina bröder och systrar, må vi vara samstämda med Herrens Ande medan vi lyssnar till hans tjänare under de närmaste två dagarna. Det är min bön att vi var och en må välsignas på det viset, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

För er tros skull

Mitt tack går ut till alla ni underbara medlemmar i kyrkan ... för att ni varje dag i ert liv visar att Kristi rena kärlek "består för evigt".

President Monson, alla vi medlemmar i kyrkan världen över stämmer in i den underbara körens budskap och säger: "Tack, Gud, att profeter du sänder." Tack för ditt liv, ditt exempel och för det välkomnande budskapet du gav i början av ännu en generalkonferens. Vi älskar dig, vi beundrar dig och vi stöder dig. Ja, vi får under eftermiddagens session den mer formella möjligheten att räcka upp handen för att visa vårt stöd för inte bara president Monson utan också för alla andra generalämbetsmän i kyrkan. Eftersom mitt namn finns på den listan, tillåt mig att få tala för alla och tacka på förhand för de uppräckta händerna. Inte en enda av oss kunde utföra vårt arbete utan era böner och ert stöd. Vi kan aldrig med ord beskriva hur mycket er lojalitet och kärlek betyder för oss.

I den andan är mitt budskap till er idag att *vi* stöder *er*, att vi återgäldar samma innerliga böner och samma kärleksfulla uttryck. Alla vet vi att det finns särskilda nycklar, förbund och ansvar som ges till kyrkans presiderande ämbetsmän, men vi vet också att kyrkan hämtar en enastående styrka, en i sanning unik livskraft, från *varje* medlems tro och hängivenhet, vem det än är. Var du än bor, hur ung

eller otillräcklig du än känner dig, hur gammal eller begränsad du än tycker att du är, vittnar jag för dig om att du är enskilt älskad av Gud, att du gör hans verk meningsfullt, och hans kyrkas presiderande ämbetsmän uppskattar dig och ber för dig. Det personliga värdet, *vars och ens* heliga strålgång, är själva orsaken till att det finns en plan för frälsning och upphöjelse. I motsats till det man ofta hör idag, *har* det här att göra med *dig*. Nej, vänd dig inte om och titta på personen bredvid dig. Jag talar till dig!

Jag har kämpat med att finna ett tillräckligt bra sätt att tala om för dig hur mycket Gud älskar dig och hur tacksamma vi på förhöjningen är för dig. Jag försöker tala för själva himlens änglar för att tacka dig för allt det goda du någonsin gjort, för alla vänliga ord du någonsin yttrat, för alla uppoffringar du någonsin gjort för någon, ja, vem som helst, för att ge dem Jesu Kristi evangeliums skönhet och välsignelser.

Jag är tacksam för Unga kvinnors ledare som deltar i flickornas läger och utan schampo, dusch eller mascara får vittnesbördsmöten bredvid rökiga lägereldar att bli till en av de mest fångslande andliga erfarenheter som de flickorna — eller de ledarna

— upplever under sin livstid. Jag är tacksam för *alla* kvinnorna i kyrkan som i mitt liv varit starka som berget Sinai och lika kärleksfulla som bergspredikan. Vi ler ibland åt våra systrars berättelser — ni vet, pastasallad, lapptäcken och potatisgratäng. Men min familj har alltid tacksamt tagit emot allt detta vid det ena eller andra tillfället — och en gång både lapptäcke och potatisgratäng på samma dag. Det var bara ett litet lapptäcke — pyttelitet faktiskt — som Hjälpföreningens systrar gav för att göra min avlidne lillebrors färd tillbaka till sitt himmelska hem så varm och bekväm som möjligt. Efter begravningen försågs vår familj med en måltid som frivilligt ordnades utan ett ord från oss och som vi tacksamt tog emot. Le om ni vill åt våra traditioner, men hur det nu går till så finns kyrkans kvinnor, så ofta ouppmärksammade, *alltid* på plats för att styrka kraftlösa händer och svaga knän.¹ De verkar instinktivt förstå det gudomliga i Kristi förkunnelse: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta ... det har ni gjort mot mig."²

Och detta är lika sant i fråga om

prästadömets bröder. Jag tänker till exempel på ledarna för våra unga män som, beroende på klimat och kontinent, antingen går på benskramlade åtta mil långa vandringar eller hugger ut — och faktiskt försöker sova i — isgrottor där de uthärdar nätter som måste vara de längsta i mannaminne. Jag är tacksam för de minnen jag har av min högprästgrupp, som för några år sedan turades om att sova på en liten fätölj i sovrummet hos en döende kvorummedlem så att hans åldrade och lika bräckliga hustru kunde få lite sömn under hennes käre makes sista veckor i livet. Jag är tacksam för kyrkans armé av lärare, ämbetsmän, rådgivande och kamrerer, för att inte nämna alla människor som ständigt placerar ut bord och ställer undan stolar. Jag är tacksam för ordinerade patriarker, musiker, släktforskare och framåtböjda par som hasar sig iväg till templet klockan fem på morgonen med små resväskor som nästan är större än de själva. Jag är tacksam för osjälviska föräldrar som — kanske under en hel livstid — tar hand om ett handikappat barn, som ibland har

mer än ett problem och ibland mer än ett barn. Jag är tacksam för barn som senare i livet tillsammans tar hand om sjuka eller åldrande föräldrar.

Och till den närapå fullkomliga äldre systemen som nästan ursäktande viskade häromdagen: "Jag har aldrig varit ledare för någonting i kyrkan. Jag har bara hjälpt till", säger jag: "Kära syster, jag tackar himlen för dig och alla andra som hjälper till i kyrkan." Några av oss som *är* ledare hoppas en dag att nå samma anseende hos Gud som ni redan har uppnått.

Alltför ofta har jag försummat att uttrycka tacksamhet för tron och godheten hos sådana människor i mitt liv. President James E. Faust stod vid den här talarstolen för tretton år sedan och sade: "Jag kommer ihåg att ... när jag var liten ... lagade min mormor utsökta måltider på en het vedspis. Då vedkorgen bredvid spisen blev tom, lyfte mormor tyst och stilla upp den, gick ut och fyllde på den från traven av cederträ utanför, och bar sedan in den tunga vedkorgen i huset. Jag var så okänslig ... att jag bara satt där och lät min älskade mormor fylla på

vedkorgen.” Sedan sade han halvt kvävd av rörelse: ”Jag skäms över detta och har ångrat min underlåtenhet hela livet. Jag hoppas att jag en dag ska få tillfälle att be henne om förlåtelse.”³

Om president Faust, som jag tyckte var i stort sett fullkomlig, kunde erkänna sitt ungdomliga misstag, kan jag göra likadant och komma med en kraftigt försenad hyllning.

När jag kallades att gå ut som missionär långt före tidens gryning hade jämkning av missionärernas ekonomiska bidrag ännu inte införts. Var och en betalade full kostnad för den mission han eller hon skickades till. En del missioner var mycket dyra och det visade sig att min mission var en av dem.

Jag hade, som vi uppmuntrar missionärer att göra, sparat pengar och sålt personliga tillhörigheter för att i möjligaste mån täcka mina egna kostnader. Jag *trodde* att jag hade nog med pengar, men var inte säker på om de skulle räcka till de sista månaderna. Med det bekymret i åtanke lämnade jag dock glatt min familj för att få uppleva det största man någonsin kan hoppas på att få uppleva. Jag älskade min tid som missionär mer än jag tror

någon annan ung man någonsin gjort varken förr eller senare.

Sedan återvände jag hem samtidigt som mina föräldrar själva kallades att gå ut som missionärer. Vad skulle jag göra nu? Hur i hela världen skulle jag betala för min skolutbildning? Hur skulle jag betala för mat och husrum? Och hur skulle jag kunna förverkliga mitt hjärtas stora dröm, att gifta mig med den andlöst fullkomliga Patricia Terry? Jag erkänner gärna att jag var missmodig och skrämdd.

Tveksam gick jag till vår bank i staden och frågade föreståndaren, en vän till familjen, hur mycket det fanns kvar på mitt konto. Han såg förvånad ut och sade: ”Men Jeff, *allt* finns kvar på ditt konto. Talade de inte om det? Dina föräldrar ville göra allt de kunde för att hjälpa dig komma igång när du återvänt hem. De tog aldrig ut ett enda öre under din mission. Jag trodde du visste det.”

Nej, jag visste inte det. Men det jag vet är att min pappa, en självlärd kamrer, eller bokhållare som de kallades i vår lilla stad, hade mycket få kunder och antagligen aldrig köpte sig en ny kostym eller en ny skjorta eller ett par nya skor under två år, så att hans son skulle få allt det på sin mission. Vidare visste jag inte, men fick senare veta, att min mor, som aldrig arbetat utanför hemmet under sitt gifta liv, tog ett jobb på ett varuhus i staden för att hjälpa till med mina missionärskostnader. Och inte ett enda ord av allt detta fick jag höra under min mission. Inte ett enda ord sades om det. Hur många fäder i den här kyrkan har gjort exakt det som min far gjorde? Hur många mödrar, i dessa svåra ekonomiska tider, gör fortfarande det som min mor gjorde?

Min far har varit död i 34 år, så liksom president Faust får jag vänta med att grundligt tacka honom tills vi ses på den andra sidan. Men min underbara

mor som fyller 95 år nästa vecka ser på den här utsändningen i sitt hem idag i S:t George, så det är inte för sent att tacka henne. Jag tackar er, mor och far, och alla mödrar och fäder och familjer och trofasta människor överallt. Tack för att ni gör uppoffringar för era barn (och för andras barn!), för att ni så gärna vill ge dem de möjligheter ni aldrig hade, för att ni så gärna vill att de ska ha stor glädje i livet.

Mitt tack går ut till alla er underbara medlemmar i kyrkan — och legioner goda människor som inte tillhör vår kyrka — för att ni varje dag i ert liv visar att Kristi rena kärlek ”består för evigt”.⁴ Ingen av er är obetydlig, bland annat för att ni gör Jesu Kristi evangelium till det det är — en levande påminnelse om hans nåd och barmhärtighet, en personlig men mäktig demonstration i små byar och stora städer om det goda han gjorde och livet han gav för att ge andra frid och frälsning. Vi känner oss obeskrivligt hedrade över att få vara ett med er i ett sådant heligt verk.

Jag upprepar idag det Jesus sade till nephiterna:

”För er tros skull ... är min glädje fullkomlig.

Och när han hade sagt dessa ord grät han.”⁵

Bröder och systrar, när jag ser era exempel lovar jag återigen att *jag* tänker vara trofastare — vänligare och mer hängiven, generösare och mer sann, liksom vår Fader i himlen är och som så många av er redan är. Det är min bön i Herren Jesu Kristi namn, vårt största exempel i allt, amen ■

SLUTNOTER

1. Se Hebr 12:12; L&F 81:5.
2. Matt 25:40.
3. Se James E. Faust, ”Det viktigaste i lagen: rättvisa, barmhärtighet, trohet”, *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 60–61.
4. Moroni 7:46–47; se också 1 Kor 13:8.
5. 3 Nephi 17:20–21.